

това ѿ правеше да е весела, и засмѣното ѿ лице свѣтеше и пълнеше съ свѣтлина иначе мрачнѣтъ тъмницѣ.

— Туй ли е, жилището на Владислава Волскый? каза, като ся обърнѣ къмъ генерала и ся приструваше че непознава ужъ затвореныйтъ.

— Его го жестоковыйныйтъ (дебелата глава) като майкъ си.

— Истина ли е казва му Графиняга, че не приемишь доброто което искагъ да ти направятъ? Срамотно ли е да го приемишь? Освѣнь това, туй добро иска да ти го направи една жена която не ты познава, и която го е испросила отъ императора, когото безъ друго и ты бы обычалъ отъ сърдце, ако да бѣше той частень чловѣкъ.

Волскый не отговори, като ся приструваше и той като неѣ, ужъ че ѣ не познава.

— Азъ почитамъ убѣжденіята на всички, подкачи ты пакъ. Нищо похубаво отъ убѣжденіе, ако ще бы то и неразумно. Но младагъ, — понеже си твърдѣ младъ — много пѣтя земагъ за начала и убѣжденія безумствованіята отъ честолюбіе. Ако при емишь опрощеніето,